

DAMA

2/2007
duben/květen
37 Kč/59 Sk

AKCE
jen
29 Kč

**Odkud se vzaly
diamanty?**

Zadáno pro muže
**Umí se váš partner
správně oholit?
Poučte ho!**

Hubnout
**s osobním trenérem
Petrem ve fitness**
se dá i jinak

Víte co je Nail Art?

Velké jarní gruntování:

- * detoxikace
- * odstranění celulitidy
- * hubnutí bez rizika

Šik ve
městě
**s Osmanly
Laffitou**

Carmen
Andrey
Kalivodové

Co se
nosí

- * námořnický styl
- * velký návrat puntíku
- * hitem je bílá a zlatá

www.dama-online.cz

exkluzivně

Text: MARCELA MÁDROVÁ
Foto: MILOŠ SCHMIEDBERGER
Make-up: JARKA KOSTKOVÁ

Jsou lidé, s kterými se setkáváte léta, a přesto vám zůstávají uzavřeni. Sólistka Státní opery Praha, mezzosopranistka **Andrea Kalivodová**, patří k těm, s kterými se znáte chvíli, a máte pocit, že si povídáte s kamarádkou. Živá, temperamentní černovláska si vás okamžitě získá, stejně jako okouzluje publikum na celém světě cikánka Carmen v jejím provedení.

Carmen jsem já

Odkdy jste chtěla zpívat?

Úplně odmala. Člověk se asi s takovým posláním rodí. Už když mi bylo pět, běhal jsem u babičky a u dědečka po zahrádce a zpívala jsem. **Operu Carmen jsem viděla několikrát, s věhlasnými pěvkyněmi v titulní roli, ale ta vaše, v Troškově režii, mě opravdu nadchla. Všechny polohy a city, o kterých jste zpívala - lásku, upřímnost, touhu po svobodě - jsem vám věřila. Čím je vám Carmen blízká?**

Carmen je velmi emotivní, opravdová ženská, každý den se snaží prožít naplno. Je mi blízká svou upřímností, živočišností, přímostí, temperamentem, nesmlouvavostí. Má v sobě takovou tu hrdost koně, a já se od ní hodně učím. Mám ráda lidi, kteří nemají potřebu si na něco hrát a jsou takoví, jací jsou. Carmen je dobrý člověk, není to mrcha, jak by se snad mohlo zdát. Ona se prostě zamiluje do někoho jiného a na rovinu to řekne. To je dobře. Dneska se ženy rozcházejí s partnerem tři, čtyři roky, vědí, že je to k ničemu, ale neseberou tu odvalu. Carmen je odvázná, prostě řekne - už tě nemiluju. V tom je mi blízká, v tom ji obdivuju.

Které další role máte ráda?

Ted' se začínám učit Dalilu, což je zase fembe fatale - osudová žena. Jde o biblický příběh, kdy Dalila svede Samsona a neví, kde má skrytou sílu. On jí má ve vlasech, a to ona musí lstí odhalit. Je to role trochu odlišná od Carmen, protože Dalila je rafinovanější. Carmen je divoká kočka, a Dalila je úlisná kočka, která si všechno pomaloučku potichoučku obejde, obšlápne... Taky mám ráda Ježibabu v Rusalce, to je výborná role. Je dobré zpívat role, které jsou naprosto odlišné svou povahou a vlastnostmi - Suzuki v Madame Butterfly, Fenena v Nabuccovi, Maddalena v Rigolettovi - všechny tyhle role mám moc ráda.

A která je vaše vysněná role, kterou jste vždycky toužila zpívat?

Je to stoprocentně Carmen, ta je velkým snem pro všechny mezzosopranistky, a ted' Dalila. Taky bych ráda zpívala Charlotte z opery Werter. **Určitě se dočkáte. Zdá se, že se vám vaše sny už od těch pěti let plní...**

Díky bohu! Narodila jsem se pod šťastnou planetou a život je ke mně velice laskavý. Strašně si toho vážím. Moje práce v divadle mě neskutečně baví, a zároveň - víte, jak vypadají tabulkové divadelní platy - mám stále příležitost zpívat někde jinde, vyzkoušet si nej-různější repertoár. Mému hlasu velmi svědčí odskočit si občas do jiného žánru. Spoustu věcí je ovšem velice tvrdě vybojovaných. Když člověk dostane šanci, nesmí ji promarnit.

Máte idoly mezi operními pěvci?

Vždycky jsem obdivovala Marii Calasovou, ona je pro mě skutečná ikona. Čtu o ní knihy, viděla jsem film o jejím životě Nesmrtelná Calasová. Studovat životopisy velkých pěvkyní, jako byla Ema Destinnová či Maria Calasová, je nesmírně zajímavé. Calasová byla Střelec stejně jako já, narodila se začátkem prosince. Zemřela v září 77 a já jsem se v listopadu 77

narodila. Je mezi námi nějaká nitka, tak to cítím u srdce. Mým druhým velkým vzorem je mezzosopranistka Agnes Baltsa, která zpívá ve Státní opeře ve Vídni. Je to úžasná žena a je pro mě příkladem nesmlouvavé umělkyně, cítím k ní ohromný obdiv. Ze současných pěvců je to například Rolando Villazón - i u mužů se může pěvkyně inspirovat, on je skutečně živý, je dojemné, jak k umění přistupuje. A pak je podle mě velkou hvězdou Anna Netrebko, se kterou jsem se setkala také ve Vídni. To je pro mě vzor mládí a krásy, toho, jak se dá krása a ohromný pěvecký talent, zkombinovat s disciplínou a připraveností.

S Marií Calasovou asi máte společného více než jen znamení zvěrokruhu - ted' například máte na sobě velice hezký náhrdelník a náušnice. O Marii Calasové je známo, že si libovala v nápadné bižuterii a špercích, na pódiu i mimo ně...

To určitě, šperky, to je moje. Razím zásadu, že život se dá žít různě, i v umění to může být buď tak, nebo tak. Operní pěvkyně, divá, by měla být skutečně divou, to k tomu žánru patří. Opera je výjimečná, kultivovaná, krásná, a je dobře, když se to odráží i v soukromém životě.

Posloucháte i jiné hudební žánry?

Mám ráda kvalitní muzikály, jako jsou Cats, West Side Story, My Fair Lady. Fandím slovenské skupině Peha, mají obrovský potenciál, skládají krásnou hudbu, která má nádherné texty, je tam srdce, je tam duše. Z populárních zpěváků fandím třeba Báře Basikové, je to velký talent. Líbí se mi, jak muzikálové zpěvačky na sobě pracují - někde jsem četla, že Tereza Duchková jezdí za profesorem do Rakouska. Mám ráda skutečně kvalitní umění, kterého je jako šafránu. Pak jsou i muzikály, které jsou šilené, nedá se na ně koukat, mám pocit, že v nich účinkuje každý, kdo má ruce a nohy... Mám ráda inteligentní hudbu, jakou dělá například Jarek Nohavica, Richard Müller, Dan Bárta, Monkey Business - ti všichni jsou originální. Nemám ráda to, co

je na jedno brdo. Líbí se mi to, co se tak trochu vymyká, co je jiné, co má v sobě nějakou zvláštnost a z čeho je cítit, že je ten člověk skutečně vyvolený k tomu, aby to dělal. Platí, že je hodně povolaných, ale málo vyvolených.

Co vás na vašem povolání nejvíce přitahuje a co je pro vás naopak nejtěžší?

Hudba, opera, vás odvede do jiného světa. Je to něco jiného než činohra, protože máte pod sebou orchestr, a ono vás to skutečně vezme někam jinam, jste v ději, je to velká síla, neskutečný adrenalin. I prostředí Státní opery, jeviště, hlediště, kostýmy, líčení - to všechno je krásné. Na druhé straně - v opeře je trošičku nespravedlivé, že jsou pěvci, kteří dvacet let dřou a nikdo o nich neví, což je někdy i jejich chyba - jsou tam třeba holky, které mají takovéhle s prominutím prdele (*ukazuje rukama*). A když někdo trochu vystrčí růžky, kolegové mu to dávají sežrat. Takže opera je taky závist, intriky, pomluvy - člověk si to vypije do dna. Ale já se snažím si to vůbec nepřipouštět, mám hrozně ráda lidi a srdce na dlani, takže s tím zase takový problém nemám.

Opera, to jsou ale i světlá rampa, květiny, ovace publika i zájem médií. Jak se vyrovnáváte s popularitou?

Ty krásné chvíle po představení, to je jen zlomek tvrdé práce. Ale patří to k tomu, je to naše odměna. Je to důležité, protože člověk pak má pocit, že jeho práce má smysl. Když se odzpívá opera a někdo by tam jen tak vlažně zatleskal nebo začal bučet, řeknete si - má to, co dělám, vůbec smysl? A to, že mě lidi trochu znají, je příjemné. Když třeba přijde chlapec z dětského sboru a řekne - podepsala byste se mi pro maminku? - to je moc hezké. Člověk k tomu musí přistupovat s pokorou, ale je to krásný pocit.

Co soudíte o názoru, že opera je v dnešní době na ústupu?

Není, naopak je na vzestupu. Ale moc důležité je, aby opera v Česku měla dobré umělecké šéfy, dobré dirigenty a dobré režiséry, aby »

Andrea Kalivodová: Opera je pro mě adrenalin

Vizážistka Jarka Kostková a fotograf Miloš Schmiedberger při práci.

pořád rostla. Hlavně neustálá práce pěvců je velice důležitá. Pořád na sobě pracujeme, ale i tak může hlásek někdy zazlobit, momentální indispozice se může přihodit každému pěvci. A mám pocit, že důležitá je také reklama. Někdy PR divadel své pěvce neprodává. To je hrozná škoda. Když je třeba někde v rozhlase hlášení o tom, co uvádí Státní opera, je to jako z minulého století. Potřebuje to omladit, potřebuje to být „cool“. Opera je „cool“, je bezvadná, ale to samo o sobě nestačí.

Neobáváte se tedy, že operu převálcuje televizní zábava nebo moderní muzikály?

Naopak, myslím, si, že dnes u nás zažívají útlum právě muzikály. Jejich hodně, a někdy to je jen aby se vlk nažral a koza zůstala celá. A když přijdou cizinci - Praha žije hodně z cizinců -, radši půjdou na operu, kterou notoricky znají, než na nějaký muzikál, který jim nic neříká.

Opery se dnes provádějí zpravidla v původním jazyce. Jak jste na tom s cizími jazyky?

Pořád se učím. Vždycky mám v hledišti svoje lidičky, teď byl na Carmen jeden člověk, který umí výborně francouzsky, a řekl mi - pěvecká francouzština dobrá, už se hodně přibližuje ideálu, dej si pozor na mluvené slovo - a člověk se zase učí. Studovala jsem ve Vídni, takže umím myslím velice slušně německy, umím slušně italsky. Mám trošku handicap s angličtinou, protože se stydím mluvit, ale dorozumím se. A teď se učím francouzsky, protože převážná většina rolí pro mezzosoprán je ve francouzštině. Někdy má člověk „zavřený mozek“, někdy to jde, ale je třeba počítat s tím, že v opeře se musíte učit celý život. Když jsem studovala Carmen, chodila jsem pravidelně na baletní sál a dřela jsem, a stejně je to s francouzštinou, tu pořád piluju - někdy se to povede, jindy si zavřete nějakou nosovku, neřeknete to „r“, je zapotřebí neustále na sobě pracovat a člověk to nemůže vzdát, nemůže říct - já to neumím, neudělám, nezvládnou. Prostě to zvládnout musí, i kdyby si měl najmout tři učitele. Jinak nemá smysl tuhle profesi dělat.

Stává se vám někdy, že zapomenete text?

Stává se to každému - nejsme roboti. Když se to stane, vždycky se to dá nějak udělat, něco si vymyslíte, přibásníte, zazpíváte. Horší je, když vypadnete z ansámblu, nejste s dirigentem nebo když „spadne řemen“ a nena-stoupíte, to je potom těžší.

Narodila se v roce 1977 v Kroměříži, dětství a mládí prožila v Brně, kde absolvovala konzervatoř u prof. Jarmily Janíčkové. V roce 1998 zvítězila v celostátní soutěži českých konzervatořů v Pardubicích v pěveckém oboru. Dále pokračovala ve studiu na Hudební akademii múzických umění v Praze u prof. Naděždy Kniplové. Při studiu absolvovala stáž na Universitát für Musik und Darstellende Kunst ve Vídni u Franze Lukasowského. V současnosti konzultuje repertoár s prof. Evou Blahovou. S úspěchem se zúčastňovala pěveckých soutěží, v roce 2001 v Londýně získala první cenu nadace Eny Destinnové na mezinárodní pěvecké soutěži The Anglo-Czechoslovak Trust a byla pozvána na koncert mladých nadějných pěvců do londýnské Covent Garden, kde debutovala s velkým úspěchem. V roce 2001 stála poprvé na prknech Státní opery Praha v projektu Bušení do železné opony. V roce 2002 debutovala v ostravském Národním divadle v roli Končakovny v opeře Kniže Igor. Od roku 2002 pravidelně hostovala ve Státní opeře Praha, v roce 2003 jí bylo nabídnuto angažmá. Ztvárnila zde celou řadu rolí - Třetí dáma v Kouzelné flétně, Maddalena v Rigolettovi, Rosalie v Nižině, Alisa v Lucii di Lammermoor, Ježibaba v Rusalce, Suzukí v Madame Butterfly, Fenena v Nabuccovi a především Carmen, kterou zpívala také v košické Státní opeře na Slovensku. S Carmen též hostovala v maďarské Šoproni. Pravidelně koncertuje v celé Evropě, několikrát navštívila Japonsko, Koreu a USA.

Existuje v opeře stále instituce nápovědy?

Ano, existuje, samozřejmě. Na Slovensku říkají nápovědě hezky „šepkárka“, a když jsem hostovala s Carmen v Košicích, měli tam dokonce šepkárky dvě, na každé straně jeviště jednu. Na to hostování ráda vzpomínám.

Jak se učíte nové role?

Vždycky si koupím cédéčko, teď už radši DVD, tu roli si celou přehraju, podívám se, poslechnu si ji tak čtyřikrát, pětkrát, udělám si svůj vlastní názor a začnu se pomaličku učit. Mám výborného korepetitora a učím se v kombinaci s nahrávkami a s jazykovým poradcem.

Jak se dostáváte do role, jak se před představením připravujete?

Zase si pustím cédéčko, abych se dostala do té správné nálady, a snažím se to v hlavě všechno znovu prožít. A hudba, to je takové kouzlo, klíč, který tu roli odmyká.

Na jevišti jen nezpíváte, ale i hrajete a tančíte. Jak si udržujete fyzickou?

Mám štěstí, že mám zatím díky bohu pevnou postavu. Nejsem žádný vyhublínek, ono to v opeře nevypadá dobře. Snažím se být pevná, mít jistotu v nohou a v rukou, také dechová opora je důležitá. Cvičím hodně doma, občas chodím běhat a snažím se každý den pro svou kondici něco udělat. Zacvičit si, jít radši pěšky než jet taxíkem, jít si zaběhat do lesa. Člověk se musí držet, nesmí se rozkynout.

Minulý rok jsem byla pořád nemocná, měla jsem hodně stresu, hodně práce. Proto se

snažím posilovat imunitu, ráno a večer se sprchuju teplou a studenou vodou, otevřu okno a zacvičím si. Kromě toho jím Wobenzym, vitaminy, hlavně přírodní. Ráno si vymačkám čerstvou šťávu ze tří citronů, dám do toho trochu vody a vypiju nalačno, jím laktobacily - živé jogurty, a nedám dopustit na aloe vera, skvěle pročišťuje organismus. Imunita je důležitá. Když je dobrá, drží i hlasivky.

Jeviště vyžaduje výrazný make-up. Jak se líčíte v běžném životě? Patříte k těm ženám, které - s trochou nadsázky - nejdou nenalíčené ani vynést smetí?

Měla jsem takové období, kdy jsem se hodně líčila i „v civilu“, teď už se líčím trochu střídměji. Za prvé s těmi nánosy make-upu vypadá člověk o dvacet let starší, a za druhé si pleť potřebuje odpočinout.

Operní role, to jsou i krásné róby. Jak se oblékáte mimo jeviště? Jste raději „za dámu“, nebo chodíte nejradši ve sportovním oblečení?

Většinou chodím oblečená spíš jednodušeji, sportovněji. Mou velkou „neřestí“ jsou ale podpatky. Když někdy vyjdu v teniskách na nákup, je to příjemná změna, ale jsem zvyklá na vysoké podpatky, mám v nich pevnost a jisto-

Život je zázrak a zároveň úžasná hádanka

tu, člověk je v nich delší, protaženější.

Vaše povolání s sebou nese i nutnost cestování. Nevadí vám život s kufrem a hotelové pokoje?

Snáším cestování dobře, mám tam už svůj oblíbený hotel a lidi, které mám kolem sebe, takže mě to zatím baví.

Jak se vám jako Brňačce žije v Praze?

Dobře. Já jsem vždycky chtěla žít v Praze a jsem šťastná, že tady jsem.

Kde se vám zpívalo nejlíp? Kde je podle vás nejlepší operní publikum?

Člověk má samozřejmě největší vztah k místu, kde je doma. Státní opera - tam pro mě potlesk publika znamená nejvíc. Je ale zároveň nejtěžší tam zpívat, protože, jak se říká, doma není nikdo prorokem. Takže paradoxně na prknech Státní opery Praha mám i největší nervy a největší pocit zodpovědnosti. Na cestách jsem úžasně publikum poznala například ve

Španělsku, kde jsme dělali Mozartovo Requiem a diváci byli velice nadšeni, velice spontánní. Taky Japonci a Korejci jsou skvělé publikum. V Japonsku i v Koreji jsem byla několikrát a diváci tam jsou velice vděční. Loni v červnu jsem měla koncert ve Vídni, a bylo to taky báječné. Dobré je, když se po koncertě můžete s lidmi sejit, popovídat si. Ve Vídni jsem zpívala i ve velkém sále Konzerthausu, tam se cítím dobře. Z dob studií tam mám pár přátel, mám pocit, že se vracím někam, kde mám druhé doma. Každé město má svoji atmosféru, svoji náladu, a Vídeň je mi hodně blízká a věřím, že tam budu mít možnost zpívat častěji.

A kde byste si ještě ráda zazpívala?

Určitě v Metropolitní opeře v New Yorku, a určitě v milánské La Scale. Doufám, že to přijde! Musím prostě stále pracovat.

A co země, které jste poznala jako turistka - kde se vám nejvíc líbilo a kde byste mohla žít?

Jsem vlastenec, nedokázala bych žít moc daleko. Dokázala bych žít právě ve Vídni. Jinak jako turistka mám ráda jižní země - Španělsko, Chorvatsko -, je tam teplo a lidi jsou tam bezprostřední a přímí. Nelákají mě severské země, a musím říct, že i v Asii, kde jsem byla pracovně, jsem měla celou dobu pocit, jako bych měla stažený krk - je to tam pro mě moc nahuštěné.

Kam se uchylujete, když si potřebujete odpočinout a načerpat energii?

K rodičům na Moravu. Mají rodinný dům, zahradu, skleník... Oni jsou velice hluční, živí, »

temperamentní, takže to bývá vysilující, ale je to takové to vysílení, které vás vlastně dobije.

Jaká je vaše představa o ideálním volném dnu?

Někde jsem slyšela, že Hana Hegerová si po každém velkém koncertě udělá pyžamový den. Je to dobré, ale na druhou stranu přitom mám pocit, že něco promarňuju. Jsem hodně aktivní a energický člověk, takže pro mě je ideální to zkombinovat. Ale občas je fajn být doma, zalézt si, nechat si přinést snídaní do postele, pak si dát dobrý oběd, ovoce, zeleninku... Všechno z vás spadne, a pak zase můžete jet dál a adrenalin může pokračovat.

Stává se vám to často? Myslím ty snídaně do postele.

Někdy ano. V poslední době, pravda, málo, protože můj partner je taky velmi vytižený, takže spíš oba nestíháme, ale já si i sama dělám dobré snídaně, mám to moc ráda, nachystat si výběr všeho možného. Taková snídaně udělá dobrou náladu a hned máte rozzářený celý den.

Jaké máte plány do budoucnosti - osobní i pracovní?

Vždycky říkám, že osobní život se nedá nalajnovat dopředu. Práce ano - vezmete si diář a řeknete si, bude to tak a tak, napíšete zkoušky, představení, koncerty. Ale soukromí se naplánovat nedá. Život je zázrak a zároveň úžasná hádanka. Nikdy nevíme, co nám připraví. Každý den nám dává nové příležitosti. Občas prohráváme, občas se trápíme, ale pořád jdeme dál. Myslím si, že není dobré jít proti proudu. Je dobré nechat život, ať nás vede. Samozřejmě spoustu věcí můžeme ovlivnit my. Nemám ráda lidi, kteří odevzdaně říkají- ále, já už jsem takovej - blbost! Ale některé věci se ovlivnit nedají. Vezměte si kolik je lidí, kteří s někým žijí deset let, a najednou se rozejdou, ze dne na den. Já žiju tím, co je teď, raduju se z každého dne, snažím se ho prožít naplno. A to, co přijde - když mě můj partner požádá o ruku a já budu cítit, že to chci udělat, tak si ho vezmu. A když to tak nebudu cítit, tak to neudělám. Když budu chtít mít dítě, tak ho budu mít. Máme instinkty a intuice. A nesmíme nechat dobu - která je velmi těžká a složitá, všechno je rychlé a neosobní, všechno se řeší přes internet, přednost má práce a kariéra -, aby náš instinkt přehlušila. Naše tělo nám vždycky ukáže, co chce, naše srdce nám ukáže, co chce, jen to musíme víc vnímat. Chtěla bych prožít krásný život, mít rodinu, dítě - teď si myslím, že zvládnou jedno, ale možná i dvě. Chci mít partnera, o kterého se můžu starat, uvařit mu, být s ním každý den - zatím se to daří, ale co člověk ví, co bude za dva roky. Nechám to plynout. A pracovní? Chtěla bych dál pracovat na rolích, které jsou pro mě důležité, jako Carmen a Dálila, a zpívat s dobrými dirigenty, s dobrými orchestry a s dobrými režiséry, kteří mě posunou někam dál. Chci opravdu se ctí reprezentovat Státní operu Praha, tento nádherný stánek umění. *